

баритонъ, и е единственият (следъ Михаилъ-Стоянъ) между нашитъ пѣвци, който изпълнява добре народнитъ български пѣсни. Следъ излизането си отъ Народната опера, се е посвѣтилъ на популяризиране народната пѣсенъ, уреждайки концерти въ всички градове на България — единъ починъ, който заслужава пълна подкрепа и похвала.

Мирчевъ, Василь — диригентъ и музикаленъ педагогъ, род. 8 ноем. 1875 въ Казанлъкъ, свършилъ педагогическото училище въ родния си градъ, а музикалното си образование получилъ въ Дрезденската консерватория. Следъ това, и до днесъ, е образцовъ гимназияленъ учителъ въ София. 1903 основава оркестъра на II Софийска мъжка гимназия, а следъ три години — оркестъра и на I Софийска мъжка гимназия. Той е основателъ (1908) и на оркестъра на дружество „Родна пѣсенъ“, въ който влизаха най-добритъ сили на горнитъ два ученически оркестра и добри любители-граждани. Целта на оркестъра бѣ: запознаване на участващитъ и софийското общество съ творенията на виднитъ компонисти въ областта на симфоничната музика. Съ участието на Ана Тодорова, оркестърътъ разширява дейността си, като урежда редъ концерти въ София, Пловдивъ и Плъвенъ. Избухването на Балканската война туря край на тази хубава дейность. Освенъ диригентъ, М. е билъ ржководителъ и на камерния отдѣлъ при дружеството. Съ сериозния си репертуаръ и умѣлото ржководство на М., оркестърътъ на „Родна пѣсенъ“ остави значителни следи въ музикалния животъ на София. М. има качество на отличенъ музикаленъ педагогъ — особено при работата съ кандидати-учители, и честно отношение къмъ проявитъ на нашия музикаленъ животъ, безъ да е замѣсенъ въ неговитъ некрасиви борби и злобни разпри. Той раздѣля авторството на учебници по пѣние за гимназитъ (заедно съ Добри Христовъ и Дим. Радевъ).

Мистерии, гр. — сценическо представяне на случки, събития и разкази изъ библията или евангелието, представяни презъ срѣдновѣковieto въ предверieto или двора на църк-

витъ — отначало само отъ духовни лица, и на латински езикъ, а по-късно — и отъ свѣтски лица, и на родния езикъ. Съ течение на времето, когато изпълнението на М. преминава отъ църквитъ и тѣхнитъ дворове на улицата, и даже на съборитъ и панаиритъ, и постепенно се въвеждатъ въ тѣхъ народни елементи, тѣ изгубватъ сериозния си характеръ. Още въ прѣвитъ М. е била употребявана музика — пѣние, а сжщо инструменти, — тамъ кждето текста изисквалъ или налагалъ това. Началото на М-тѣ се намира въ сценическитъ представления, съ които старитъ гърци сж съпровождали своитъ служби въ честь на боговетъ, и ги наричали съ сжщото име, което преминава и за християнскитъ църковни представления. Тѣй нареченитъ „моралитети“ — представления съ алегорично и нравствено съдържание, които сж се практикували презъ късното срѣдновѣковие, сж сжщо единъ видъ М., и сж изпълнявани отъ специални актьорски сдружения. Известнитъ духовни представления въ Оберамергау сж последнитъ остатъци отъ М. Появилата се къмъ 1600 г. **оратория** има единъ отъ своитъ корени въ М-тѣ.

Митереръ, Игнацъ Мартинъ — Mitterer, Ignaz Martin — църковенъ компонистъ, род. 2 февр. 1850 въ Сенъ-Юстина (Тиролъ), умр. 2 авг. 1924 въ Бриксенъ, следъ приемането на монашеството — ученикъ на Църковно-музикалното училище въ Регенсбургъ, а следъ това — музикаленъ директоръ на катедралата въ Бриксенъ. Творби: меси за 1, 2, 3, 4 и 5 гласа а capella — съ органъ, и една Missa solemnis съ оркестъръ, единъ реквиемъ, по нѣколко опуса градуалии, офертории, Те Деуми, магнификати, Богородични пѣснопѣния, както и много други духовни и свѣтски пѣсни — написани въ стария стилъ. Освенъ това, писалъ: една „Практическа хорово-пѣвческа школа“ (1908), „Практическо ржководство за обучение въ Римското хорално пѣние“ (1896), единъ учебникъ за хармониумъ, и преработилъ Missa rapae Marcelli на Палестрина за 4 гласа.

Митиана и Гордонъ, Рафаелъ — Mitjana y Gordon, Rafael — испански